

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 3 (234)
БЕРЕЗЕНЬ
2024 РОКУ

ДЕЛЕГАЦІЯ УЦХВЄ ВЗЯЛА УЧАСТЬ У РОБОТІ КОНФЕРЕНЦІЇ П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКОЇ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В ІТАЛІЇ

«Церква в часі жорстокої війни проти України засвідчує, що Христос залишається незмінним вчора, сьогодні й повіки», — з такими словами звернувся старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок до учасників річної конференції П'ятидесятницької Європейської Спільноти — Pentecostal European Fellowship у четвер, 7 березня.

Він подякував братам і сестрам у Європі за щирі підтримку: «Ваша гостинність, жертвність та підтримка Української Церкви виявляє для нас красу й силу Христової Церкви», — сказав старший єпископ. Цьогорічна конференція, що збирала до Неаполя (Італія) понад 180 священнослужителів із 35 країн, мала загальну тему «Незмінний Христос для кожного покоління». Разом з єпископами та старшими пасторами прибули молодіжні служителі з багатьох країн. «Окрім проповідей, семінарів та тематичних робочих груп учасники мали двосторонні зустрічі. Ми, зокрема, обговорили ситуацію та служіння української громади з

представниками Нідерландів, Іспанії. Представили нашого старшого пастора в Італії Ярослава Наконечного керівництву італійського братерства», — розповів перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Віталій Яцюк. «До складу РЕФ цьогоріч долучилися ще чотири об'єднання церков — із Болгарії, Швейцарії, Бельгії та Чорногорії. Пастора Василя Черняка, який очолює молодіжне служіння УЦХВЄ, запрошено до складу Молодіжної Ради як представника Східної Європи», — підсумовує директор Департаменту зовнішніх та міжнародних зв'язків Юрій Кулакевич.

Chve.org.ua.

БУДЕМО РАЗОМ ПРОСИТИ І — ВІРИТИ

23 березня — особлива субота 2024 року. З огляду на ситуацію в країні і з благословення та схвалення старших служителів рада департаменту жіночого служіння УЦХВЄ погодила історичну річ — запровадити Всеукраїнський день жіночої молитви УЦХВЄ.

З цього приводу ми поспілкувалися з директоркою департаменту Людмилою Бендус.

— У нашій країні щорічно проходять всеукраїнські дні молитви за участі представників різних Церков та релігійних організацій. Але Всеукраїнський день саме жіночої молитви відбуватиметься вперше. Чому потрібно було його виокремлювати? Чи жінки моляться інакше, ніж чоловіки?

— Є щось особливе в жіночій молитві. Щось, що зворушує серце Бога. Згадаймо жінку-ханаанянку, що благала про зцілення доньки. Або Марію, сестру Марти, яка після смерті брата довірливо виливала свій біль Ісусу. Або ж біду вдову, історію про яку Ісус розповів зокрема як приклад невідступності в молитві.

Час, в який нам випало жити, особливо потребує такої невідступності. Саме тому на робочій зустрічі ради департаменту жіночого служіння Української Церкви Християн Віри Євангелійської було вирішено щорічно четверту суботу березня відзначати як Всеукраїнський день жіночої молитви.

— Чому саме четверту суботу березня?

— Це символічно. Бо саме четвертої суботи 31 рік тому була проведена перша жіноча зустріч у нашому братерстві.

— Чи визначили ви конкретні напрямки молитви для цього дня?

— Звичайно. 23 березня 2024 року сестринство УЦХВЄ гуртується у

молитві біля престолу Всемогутнього Владика, «щоб отримати милість і для своєчасної допомоги знайти благодать» (див. Євр. 4:16).

Цього року закликаємо молитися про дві головні речі:

1. Про закінчення війни перемогою від Господа.

Ми віримо, що це не лише наше, але й Його бажання, бо інакше неможливо пояснити той факт, що Україна досі живе і стоїть.

2. Про викорінення з усіх українських установ, інституцій та української ментальності духа корупції і всіх видів злодійства.

— Впевнена, дехто здивується — а є сенс за таке молитися?

— Безумовно. Бо корупція — це спотворення Божої справедливості за допомогою будь-якої вигоди. І зло — це завжди зло, незалежно від формату, в якому діє.

— Хто відповідає за організацію цього дня?

— Організацією цього особливого дня молитви в наших церквах займаються відповідальні за жіноче служіння. Якихось конкретних вимог ми не ставимо — сестри можуть влаштувати все у найбільш доступний і доречний для їхньої громади спосіб. Головне — робити це організовано і максимально ефективно.

— Як і звідки можна дізнатися про Всеукраїнський день жіночої молитви?

— Звичайно. 23 березня 2024 року сестринство УЦХВЄ гуртується у

молитві біля престолу Всемогутнього Владика, «щоб отримати милість і для своєчасної допомоги знайти благодать» (див. Євр. 4:16).

Цього року закликаємо молитися про дві головні речі:

1. Про закінчення війни перемогою від Господа.

Ми віримо, що це не лише наше, але й Його бажання, бо інакше неможливо пояснити той факт, що Україна досі живе і стоїть.

2. Про викорінення з усіх українських установ, інституцій та української ментальності духа корупції і всіх видів злодійства.

— Впевнена, дехто здивується — а є сенс за таке молитися?

— Безумовно. Бо корупція — це спотворення Божої справедливості за допомогою будь-якої вигоди. І зло — це завжди зло, незалежно від формату, в якому діє.

— Хто відповідає за організацію цього дня?

— Організацією цього особливого дня молитви в наших церквах займаються відповідальні за жіноче служіння. Якихось конкретних вимог ми не ставимо — сестри можуть влаштувати все у найбільш доступний і доречний для їхньої громади спосіб. Головне — робити це організовано і максимально ефективно.

— Як і звідки можна дізнатися про Всеукраїнський день жіночої молитви?

— Звичайно. 23 березня 2024 року сестринство УЦХВЄ гуртується у

— Для цього ми вже запустили ряд мотиваційних закликів і пропозицій на наших сторінках у фейсбуку та інстаграмі. Їх можна подивитися за посиланнями на наших сторінках у соцмережах: «Жіноче служіння УЦХВЄ» у фейсбуку та womenministry_ua в інстаграмі.

— Чи є якісь рекомендації щодо проведення заходу?

— Так, ми розробили приблизний сценарій. Зокрема рекомендуємо подбати про відповідний декор приміщення, де відбуватиметься молитва. Можна обрати ведучого заходу — людину, яка оголошуватиме всі дії та підтримуватиме відповідну атмосферу. Дуже радимо попросити служителя підготувати невеличку проповідь про основні дві потреби: перемогу у війні та подолання корупції. І далі, власне, — сама молитва.

За великої кількості учасниць можна після загальної молитви поділити їх на групи, де вони будуть молитися й за інші потреби — за воїнів, вдів і сиріт, волонтерів, лікарів, переселенців, за допомогу Україні від країн-партнерів тощо.

А завершити захід можна спілкуванням за чаєм та каваю.

— Хто може брати участь у цьому молитовному заході?

— Звичайно ж, участь у цьому важливому дійстві не обмежується суто жіноцтвом УЦХВЄ. До молитви можуть доєднатися і представниці інших братств чи конфесій, і навіть чоловіки — бо ж, як відомо, у Бозі ми «всі сини Божі через віру в Христа Ісуса» (Гал. 3:26).

Будемо разом просити і — вірити. А Він обіцяє Своєю вірністю: «І станеться, поки покличуть, то Я відповім, вони будуть іще говорити, а Я вже почув!» (с. 65:24).

Наш кор.

ЯКОЮ БУЛА БИ ЦЕРКВА, ЯКБИ ВСІ ЇЇ ЧЛЕНИ БУЛИ ТАКИМИ, ЯК Я?

«Потому, по чотирнадцяти роках, я знову ходив в Єрусалим із Варнавою, взявши й Тита з собою. А пішов я за відкриттям. І подав їм Євангелію, що її проповідую між поганами, особливо знатнішим, чи не дарма змагаюся я чи змагався. Але й Тит, що зо мною, будши греком, не був до обрізання змушений. А щодо прибулих фальшивих братів, що прийшли підглядати нашу вільність, яку маємо в Христі Ісусі, щоб нас поневолити, то ми їх не послухали ані на хвилю і не піддалися були, щоб тривала в вас правда Євангелії. Що ж до тих, що за щось уважають себе та якими колись вони були, то ні в чому різниці для мене нема, не дивиться Бог на особу людини! Бо ті, що за щось уважають себе, нічого мені не додали, але навпаки, побачивши, що мені припоручена Євангелія для необрізаних, як Петрові для обрізаних, бо Той, хто помагав Петрові в апостольстві між обрізаними, помагав і мені між поганами, і, пізнавши ту благодать, що дана мені, Яків, і Кифа, і Іван, що стовпами вважаються, подали мені та Варнаві правіці спільноти, щоб ми для поган працювали, вони ж для обрізаних, тільки щоб ми пам'ятали про вбогих, що я й пильнував був чинити таке» (Гал. 2:1-10).

Чи інвестуємо ми в інших?

Павло ходив в Єрусалим разом із Варнавою і Титом. Саме Варнава привів Павла, якого тоді ще називали Савлом, у християнську громаду в Єрусалимі (див. Дії 9:26-27). І саме разом із Варнавою церква в Антіохії відправила Павла в першу місіонерську мандрівку.

Як Варнава інвестував у Павла, так Павло інвестував у Тита, називаючи його сином «у нашій спільній вірі» (Тит. 1:4). Тит супроводжував апостола в мандрівках, навчаючись у нього. Згодом Павло залишив Тита на Криті, і так Тит продовжив «ланцюжок» служіння.

Хтось у свій час інвестував в нас і продовжує інвестувати досі. Тому нам важливо знаходити час для виконання Великого Доручення — робити людей учнями Ісуса Христа: свідчити, навчати, надихати, приводити до церкви, молитися за інших і разом з іншими.

Чи співпрацюємо ми з іншими служителами?

Павло й Варнава зустрілися в Єрусалимі з апостолами (Гал. 2:9), і стовпи першої церкви — Яків, Петро, Іван — подали Павлові й Варнаві «правіці спільноти». У Петра було покликання служити юдеям, Павло мав нести Благую Звістку поганам. Але, попри наявні відмінності в покликаннях, апостоли визнали: усіх їх об'єднувало Євангеліє. Євангеліє зробило їх братами й спільниками в одній справі. Ми можемо використовувати різні методи донесення Євангелія, але саме послання не змінюється.

Павло також пише про «прибулих фальшивих братів» (Гал. 2:4). Це люди, які намагаються до віри в Христа додати інші вимоги. Мовляв, вірити в Ісуса добре, але не достатньо. Окрім цього, треба ще й виконувати Закон: обрізуватися, дотримуватись ритуальних постанов, тисячі інших правил

та заборон. Вони не розуміли свободи, дарованої віруючим у Христа. Вони ходили за Павлом, намагаючись «відкоригувати» Благую Звістку і заподіяти шкоди благовістю.

Радість громади

Ми називаємо одне одного братами та сестрами, а Бога — нашим Отцем. Та чи віримо ми в це насправді? І наскільки в наших мріях про близькі стосунки в церкві є місце для реальних вчинків: запитань, дзвінків, допомоги іншим? Наскільки ми готові запропонувати братові чи сестрі свою допомогу? Або щоденно молитися за них? Адже якщо хочеш мати друзів, самому потрібно бути дружелюбним.

Бог говорить, щоб ми любили інших людей не тому, що вони будуть любити нас у відповідь, а тому, що Сам Бог нас любить. Але чому ми все одно чекаємо любові й прийняття від людей. Бо ми — істоти соціальні: для нас важливі як вертикальні стосунки, з Богом, так і горизонтальні — з іншими людьми. Такими Він нас створив.

Наші церкви неідеальні, і багато в чому такими робимо їх ми. А Бог працює, благословляючи й підтримуючи Своїх дітей і Свою церкву. З Божою благодаттю наші недосконалі громади стали місцем, де Його діти вчать любити одне одного. Не завжди їм це вдається, але це непоганий тренажер перед вічністю.

А вам сподобалась би церква, якби всі її члени були такими, як ви?

«Шлях до Бога».

МІСЦЕ, ДЕ МОЖНА ПІЗНАТИ БОЖУ ЛЮБОВ

Дитяче служіння Освітній простір «Мрія» у Вишгороді народилося на початку лютого 2023 року, коли наша країна потерпала без електрики, а тривоги лунали майже щодня. Усе почалося з того, що пастор «Церкви Бога Живого» Олександр Озеруга у грудні 2022 отримав дзвінок від своїх друзів із Польщі Наталії та Ярослава Лукасіків, які розповіли, що служать переселенцям з України. Там, у місцевій церкві, вони розпочали навчання для дітей. Ще у попередні роки, під час карантину, стало помітно, що дистанційне навчання залишає прогалини в освіті дітей. Саме тому родина Лукасіків разом із волонтерами почала допомагати українським дітям наздоганяти та засвоювати шкільну програму. Але Господь поклав їм на серце бажання поширити це служіння в Україні.

Почувши про таке служіння в Польщі, пастор Олександр мав довгу, при тому не одну, розмову зі своїми друзями (до речі, перша була під час блекауту при свічках). Ідея такого служіння йому дуже сподобалась, але він не міг уявити, як це можна реалізувати в країні, де йде війна.

Першою, із ким він поділився ідеєю, щоб започаткувати освітній простір як у Польщі, була Тетяна Смоляк, відповідальна

за дитяче служіння в Київській області. Вона згадала про Ольгу Висоцьку, педагога загальноосвітньої школи, яка не раз виявляла бажання служити і щиро молилася про це. Сестра хотіла допомагати в навчання дітям, які залишилися в Україні й не мають можливості відвідувати школу. Уроки, які проходять онлайн, не завжди реалізуються через відсутність світла, тому учні втрачають бажання навчатись. Крім того, діти потребують соціалізації,

друзів, спілкування.

За короткий проміжок часу зібралась команда. І вже на початку лютого минулого року розпочались перші уроки. На заняття прийшло до десятка дітей ВПО та мешканців міста, але вже через місяць робочі класи були наповненими вщерть. Діти з радістю відвідували уроки математики, англійської та української мов.

З часом з'явилась потреба в гуртках для молодших дітей, які готуються до першого класу. Так утворився ще один гурток — «Підготовка до школи». Почали відкриватись творчі гуртки: петриківський розпис, театральна студія, шахи. Усього за чотири місяці завдяки цій ідеї утворилось нове служіння, яке відділювало понад п'ятдесят дітей.

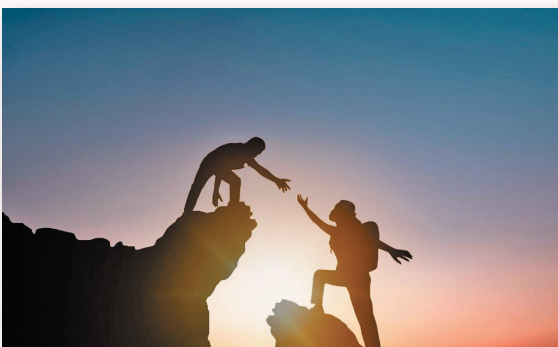
Освітній простір «Мрія» — це нове дитяче служіння, де допомагають дітям засвоювати загальноосвітню програму, повернути любов і потяг до навчання, розвивати свої творчі здібності. Це місце, де з'являються нові друзі, виховуються християнські моральні цінності, а найголовніше — діти пізнають Божу любов.

Володимир Тараненко.

ДІЯТИ ЯК ДІТИ БОЖІ

У війну, як і в інші скрутні часи, ми можемо відчувати, ніби втрачаємо ґрунт під ногами. І навіть якщо війна не може похитнути нашу ідентичність, адже її формує вічний Бог, а не тимчасові обставини, то наша діяльність у часи турбулентності може зазнавати змін.

Хтось переїжджає, хтось змінює церкву, коло спілкування, вчиться новій професії... Те, чим ми займалися раніше, може стати неактуальним. І ми задаємося запитанням: що мають робити діти Божі?

А Слово Боже дає багато дороговказів. Ось один із них: Бог дав нам владу бути Його дітьми. І як діти повторюють вчинки своїх батьків, так і ми маємо наслідувати характер і поведінку нашого Отця.

Що більше — ми маємо здатність це робити. Як звичайні люди, ми створені за образом і подобою Бога, а як усиновлені діти — володіємо Святим Духом. Здатність наслідування Бога є частиною нашої оновленої природи.

Отже, як діє Бог і як, дивлячись на Нього, маємо діяти ми, навіть коли втрачаємо ґрунт під ногами?

Любити не на словах, а на ділі

Діти Божі повинні любити через

практичні вчинки, як любить наш Небесний Отець. «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згине, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Бог любить не лише на словах, але й на ділі.

Ще ми бачимо не лише з цього вірша, а з багатьох історій, записаних у Біблії. Бог вивів Свій народ із рабства, привів до обітваної землі, рятував ізраїльтян від ворогів, настановляв царів, відповідав на молитви. Він перетворював зло на добро, виховував Своїх дітей, рятував їх — і для життя на землі, і для вічності. Прояви Божої любові дуже практичні.

Що вразило українське суспільство під час війни — то це згуртованість суспільства у питаннях взаємної допомоги, дуже практичної допомоги. Сотні тисяч волонтерів працюють без оплати, українці готують, одягають, перевозять, заспокоюють одне одного. Що це, як не прояв образу Божого у кожній людині? Як не прояв дієвої любові до ближнього?

Що ми бачимо? Перш за все — Бог не намагається зайняти якусь сторону, Він завжди над конфліктом. І Його погляд на ситуацію не завжди відповідає нашому. На місці Якова не кожен із нас зміг би прийняти Божу пораду. Триває конфлікт за землю, за майно, за ресурси, а Бог

Бути вірними

Діти Божі повинні бути вірними своїм зобов'язанням, як вірний наш Небесний Отець. «І ти пізнаєш, що Господь, Бог твій, Він той Бог, той Бог вірний, що береже заповіта та милість для тих, хто любить Його, та хто додержує Його заповіді на тисячу поколінь...» (Повт. Зак. 7:9).

Бог — вірний і береже заповіт для тих, хто любить Його. Бог взяв на Себе зобов'язання підтримувати життя на землі, і це відбувається щодня, щохвилини. Саме спираючись на покликання Святого Духа, українські священники, медики, вчителі, залишаються в окупованих містах або містах посеред воєнних дій поруч із людьми, за яких відповідальні.

Продовжувати діяти

Протягом всієї історії Бог діє — створює землю, дає доручення людині, виховує, дає Закони, змінює кордони, призначає царів. Бог закликає до праці Своїх пророків, аби через них доносили істину до народів. Він зцілює, посилає Своїх учнів на місію аж до краю землі. Бог здійснює Свої суди і обіцяє здійснити Свій останній суд. Бог — не пасивний спостерігач.

Частиною радянської «спадщини» українських християн є схильність до пасивності. Та Бог діє Сам і доручив Своїм створінням діяти: управляти світом і поширювати звістку про Царство.

Скільки часу у вас займає перегляд серіалів або новин, а скільки — служіння або відповідальна праця? Навіть у скрутні часи не будемо зупинятися і продовжуватимемо діяти так, як діє наш Небесний Отець: любити через практичні вчинки, залишатися вірними своїм зобов'язанням і замість пасивності — діяти.

ЯКИМ МАЄ БУТИ ВОЇН ІСУСА - ДОСЛІДЖУВАЛИ УЧАСНИКИ МОЛОДІЖНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ НА ХАРКІВЩИНІ

9 березня у церкві «Ковчег» в смт Пісочині відбулась молодіжна конференція п'ятдесятницьких церков Харківської області. На захід зібралося понад 200 молодих братів та сестер. Спікерами конференції були подружжя Андрія та Наталії Каплишів, а також Віта Гриньків.

Андрій Каплиш є служителем церкви «Благодать» м. Тернополя, його дружина Наталя вже понад 15 років веде там жіноче служіння, а Віта Гриньків проводить зустрічі для неодружених дівчат. Навчальну частину розділили на два семінари: для дівчат і для хлопців.

Молоді сестри говорили про якості справжньої християнки, зокрема про покору батькам, служителям, чоловікові, старшим людям. А ще про постійність у служінні, в молитві, у читанні Біблії та добрих справах, про вірність перед Богом та наповнення Його Духом.

Один із важливих пунктів семінару — самоконтроль: сьогодні особливо важливо пильнувати за тим, що ми дивимося, слухаємо, куди ходимо і з ким спілкуємося. Адже, як відомо, товариство лихе псує добрі звичаї!

Брати розмірковували над тим, як стати воїном Господа. Обов'язки воїна — виконувати волю начальника. Господу потрібні люди, які підуть і будуть робити: захищати та обороняти, при цьому мати Божу силу, перебувати в молитві й читанні Слова Божого. Богові потрібні ті, хто не боїться вести духовний бій та терпіти лих.

«Краще бути воїном Ісуса, ніж мішенню для диявола!» — зауважив Андрій

Каплиш, який також закликав молодих братів дбати про очищення серця.

Другий блок конференції складався з панельної дискусії, на якій спікери змогли відповісти на дуже цікаві питання від молоді. Зокрема, як знайти золоту середину між служінням у церкві й сім'єю? Як прокачати дисципліну? Як правильно боротися зі спокусами? Як мотивувати молоді читати Біблію і молитися тощо.

Кожна така конференція є для молоді великим благословенням. І цінне те, що, попри війну, молодь в Харківській області може разом збиратися, щоб славити Господа.

Влада Герасим.

БУДУЙМО НЕ СТІНИ, А ВІДНОСИНИ...

Яків не раз потрапляв у конфлікти. Першого разу — після того, як обманом забрав батькове благословення; удруге — через дружину Лію, третій — це конфлікт з Лаваном і його синами через майно.

У житті кожної людини виникає безліч конфліктних ситуацій. Деякі люди й дня не проживуть, щоби з кимось не посваритися. Та навіть якщо ви і не конфліктна людина, конфліктні ситуації все одно будуть.

Конфлікт Якова з Лаваном особливий тим, що в нього аж двічі втручається Бог. Першого разу Він радить Якову повертатися в землю батьків; у другій ситуації Він говорить до Лавана про Якова: «Стережися, не говори Якову ні доброго, ні злого».

Що ми бачимо? Перш за все — Бог не намагається зайняти якусь сторону, Він завжди над конфліктом. І Його погляд на ситуацію не завжди відповідає нашому. На місці Якова не кожен із нас зміг би прийняти Божу пораду. Триває конфлікт за землю, за майно, за ресурси, а Бог

каже залишити, не наполягати. «Двадцять років Яків живе в тому краї, стільки праці вкладено, стільки побудовано всього, джерел викопано. І Бог явно підтримує його. Так хочеться до кінця стояти за своє! Але Божя порада: залиш це, вертайся до батьків, «і Я буду з Тобою».

У такого роду конфліктах часто доводиться вибирати: відстоювати своє чи залишатися з Богом.

Яків посліхом пакується, забирає дружину й втікає (нічого не кажучи Лавану). Коли Лаван почув про це, запалав його гнів. Він збирає своїх вояків, озброює їх і женеться за Яковом. Ось-ось відбудеться двобій, сутички не уникнути. Але в конфлікт Якова і Лавана вдруге втручається Бог. Тепер Він звертається до Лавана: «Не

говори йому ні поганого, ні хорошого».

Бог остуджує емоційний накал Лавана. Він не зацікавлений в тому, щоби розгорілося вогнище злості і сварки. Бог хоче миру між людьми. «Я маю в руці твою силу, щоб учинити вам зло; але Бог батька вашого вчора вночі говорив до мене й сказав: «Стережися, не говори Якову ні доброго, ні злого» (Бут. 31:29).

Який кінець історії? Двоє людей, будучи переконані у своїй правоті і налаштовані на війну, укладають завіт. «Тепер укладемо договір я і ти, і це буде свідченням між мною і тобою». І взяв Яків камінь, і поставив його пам'ятником» (Бут. 31:44-45).

Можливо, то була особливість людей того покоління. Люди цінували відносини, дорожили зустрічами. Може, тому, що тоді не так просто було спілкуватися, пошти не було. І людей на землі було не так багато, як сьогодні. А може, причина в чомусь іншому...

Люди нашого покоління більше цінують

комфорт, ніж відносини. Якщо хтось тебе тривожить, спричинює дискомфорт своєю поведінкою чи словами, ми легко викреслюємо таку людину зі свого життя і йдемо на розрив відносин. Та насправді відносини мають стояти вище за конфлікти.

Між Яковом і Лаваном проліг багатовіковий обман. Яків каже: «... ти десять разів змінював мені плату» (Бут. 31:41). І сам Яків обманював... Але врешті-решт вони уклали завіт. У всіх трьох конфліктах Яків не ліз на рожен. Бо спірні питання вирішуються в діалозі. Бог — за мирне вирішення конфлікту.

Лікарі кажуть, що кістка, яка була зламана і зрослася, у тому самому місці ніколи повторно не зламається, оскільки тканини там стають твердішими. «Будуймо не стіни, а мости; сіймо не попіл, а квіти». Пам'ятаймо, що багато наших образ і причин конфлікту зовсім не варті уваги.

Олександр Геніш.

ДИПЛОМОВАНИХ ЛІДЕРІВ СЛУЖІНЬ ПРИБУЛО — У ЄВАНГЕЛЬСЬКОМУ ТЕОЛОГІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ СВЯТКУВАЛИ ВИПУСК

У п'ятницю, 8 березня 2024 року, у Києві відбувся перший цього року випуск студентів Євангельського теологічного університету. Дипломи отримали випускники, які пройшли навчання за програмою бакалавра богослов'я та магістра богослов'я, за напрямком «Християнське лідерство» і «Християнська освіта», а також за напрямком богослов'я (спільна програма Запорізького державного університету та ЄТУ).

Враховуючи непростий для України час, не всі випускники змогли бути присутні на святі. Адже чимало студентів ЄТУ несуть службу в Збройних силах України, служать капеланами і волонтерами. Привітав присутніх та поділився словом старший пресвітер Київського міського об'єднання УЦХВЄ Сергій Вознюк. Практичні настанови для успішного служіння надав випускникам президент ЄТУ, доктор богослов'я Ігор Семенюк. Словом підбадьорення служив також академічний декан ЄТУ, доктор богослов'я Ігор Капустін. На сьогодні в університеті функціонує багато різноманітних напрямків богословської освіти, зокрема й у сфері соціальної роботи, лідерства, сімейного консультування тощо.

ЯК НАЛАГОДИТИ МОЛИТОВНЕ ЖИТТЯ

5 березня в домі молитви церкви «Христа Спасителя» м. Костополя на Рівненщині відбувся вечір спілкування вдів та вдівців. Зібрання відвідали майже 50 людей. Цього разу за основу взяли текст зі Святого Писання: «А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, молитесь Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові, і чекайте милости Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя» (Юд. 1:20-21). Разом із гостями — подружжями Олександра та Жанни Чернушків та Олександра й Тетяни Кузьмичів — роздумували, як збудувати себе вірою, щоб досягти життя вічного.

Богу, тому що знаємо Його, Він діє в нашому житті, коли ми виявляємо віру», — зазначив перший заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Олександр Чернушок. Олександр Кузьмич наголосив, що коли ми твердо стоятимемо у вірі, усі перешкоди, що зустрічимося на життєвій дорозі, ми подолаємо. Спільною молитвою присутні кликали до Господа за Україну. І віримо, що прийде перемога від Господа! Організатори та учасники заходу дякували Богові за подаровану можливість поспілкуватися в такий нелегкий час.

«Віра в Бога дає більше, ніж здається на перший погляд. Довіряючи Господу, ми знаходимо не тільки впевненість у завтрашньому дні, чого всі так жадають, але й мир, спокій, почуття захищеності. Ми довіряємо

Оксана Рошук.

«РОБИТИ ТЕ, ДО ЧОГО ПОКЛИКАВ БОГ» — ІСТОРІЯ МІСІОНЕРСЬКОГО СЛУЖІННЯ У НОВОМУ СЕЛІ НА ТЕРНОПІЛЬЩИНІ

У Новому Селі на Тернопільщині наприкінці 2023 року зареєстрували першу громаду УЦХВЄ. Однак її історія розпочалася ще 1999 року, коли віряни з Вишнівця та християнський гурт «Благовісник» проводили тут євангелізаційні зібрання.

Євангелізаційні богослужіння відвідували жителі не тільки Нового Села, а й сусідніх населених пунктів. Люди почали навертатися до Бога. Нині у новоствореній церкві — 17 членів. «Бог дав нам можливість у Новому Селі із братами-благовісниками у 1999 році розпочати це служіння із Новосільського інтернату. Ми проповідували, співали, проводили богослужіння в Будинку культури та

в інтернаті», — розповідає старший пресвітер Вишнівецької церкви Анатолій Наконечний. Відтак у Новому Селі вирішили створити Духовний центр. Для цього придбали приміщення старої бібліотеки, реставрували його та почали проводити богослужіння. У будинку поселилася й команда місіонерів. «2017 року Бог допоміг нам придбати це приміщення — воно тоді мало дещо інший вигляд. Це було

приміщення сільської бібліотеки. Придбали фактично за безцінь — за 300 доларів. Ми з братами й сестрами нашої Вишнівецької громади приїжджали, робили реконструкцію. Бог благословив фінансами, допомогли наші церкви з Тернопільщини, Рівненщини, Волині, а також із за кордону. І 2019 року ми відкрили тут Духовний центр, на базі якого й утворилася церква.

Дякую Богові за Віталія Тирного, який працює тут із першого дня й донині», — розповідає Анатолій Наконечний.

Віталій Тирновий приїхав на місіонерське служіння до Нового Села майже сім років тому. У його команді було п'ятеро людей. «Після місіонерської школи приїхали сюди на піврічну практику. Спочатку з місцевими було трішки важкувато. У нашій команді усі з різних регіонів України. Я з Одеси й на той час ще розмовляв російською мовою, було тяжко звикнути. Складність місіонерської праці у тому, що коли служиш, довго не бачиш результату. Ти сієш те зерно, але не знаєш, коли воно проросте. Тільки через п'ять років, почався рух, люди почали приходити на молитовні служіння, почала церква рости. Але то треба було почекати й робити те, до чого Бог покликав», — ділиться Віталій.

УЖЕ 15 РОКІВ ЦЕРКВА «АСАМБЛЕЯ БОЖА» В ЗАПОРІЖЖІ БЕЗПЛАТНО ГОДУЄ ГАРЯЧИМИ ОБІДАМИ НУЖДЕНИХ

Як розповідає пастор церкви «Асамблея Божа» Богдан Гаврилов (він очолює відділ соціального служіння в Запорізькому обласному об'єднанні УЦХВЄ), такі заходи проводять щотижня.

І так само щоразу служителі церкви розповідають присутнім про Живого Бога, Який змінює життя людей.

«Ми свідчимо, молимося за них та закликаємо до покаяння. А тим, хто опинився в залежності, пропонуємо поїхати до безплатних реабілітаційних центрів, щоб покинути старе життя й запросити Ісуса у своє серце», — розповідає пастор.

«Уже понад 15 років наша церква годує нужденних гарячими обідами — це перші та другі страви. За цей час у Запоріжжі змінили кілька локацій, нині збираємося щовівторка біля ДК глухонімих на вул. Академіка Амосова», — пояснює Богдан Гаврилов. Щоразу обслуговуємо близька 100 людей.

Церква щиро вдячна Богові за плоди цього служіння. За тих, хто прийняв запропоновану допомогу, пройшов реабілітацію і нині вже став членом церкви й служить Спасителю.

Степан Тищенко.

Пошуки Бога — одна з провідних тем Біблії. Господь зацікавлений в спільності та близькості з людьми, а тому через Своє Слово навчає шукати Його — процес зближення завжди залежить від обопільного бажання сторін.

Біблія розкриває поняття богошукання в трьох наступних значеннях: шукання з метою зустрічі з Ним та отримання спасіння; пошуки як спосіб життя християнина; особливого шукання в періоді великої потреби в Ньому.

На превеликий жаль, переконання, що Бога потрібно шукати лише доти, поки не зустрінешся з Ним, нині дуже поширене. Багато людей чомусь вважає, що достатньо одного разу Його знайти. Так, дійсно, Бога потрібно спершу знайти. Апостол Павло, перебуваючи в Атонах, помітив, що в цьому місті безліч ідолів, з чого зробив висновок про побожність населення міста, він знайшов навіть жертвник, на якому було написано: «Незнаному Богові!». І далі апостол говорить: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати

ЧАС ШУКАТИ БОГА

всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас» (Дії 17:26-27).

Шукати Бога для того, щоб зустрітися з Ним, пізнати й отримати дар вічного життя, — найголовніше поклонання кожної людини на землі. Бог особисто зайнятий пошуками людей, які безперервно шукають: «Бог дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає» (Пс. 52:3).

Цар Давид до свого сина звертався словами: «Соломоне, знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею, бо Господь вивідує серця та знає всякий витвір думок. Якщо будеш шукати Його, то ти знайдеш Його, а якщо залишиш Його, Він залишить тебе назавжди» (1 Хр. 28:9). Очевидно, Соломон уже знав Бога, але батько спонукавав його до такого життя, яке було би наповнене постійними пошуками Господа.

Для багатьох людей момент зустрічі з Богом — лише початок справжніх, глибоких, усвідомлених та цілеспрямованих пошуків Його, наслідком чого є пізнання Його природи, розуміння Його волі, все більше відчуття проявів Отцівської любові та вияв синівської довіри.

Якщо людину можна пізнати за декілька років спільного життя, то Бога повністю пізнати неможливо, тому пошуки Бога — це процес завдовжки з життя. В одному із псалмів автор звертається до Бога словами: «Цілим серцем своїм я шукаю Тебе, не дай же мені заблудитись від Твоїх заповідей! Я в серці своїм заховав твоє слово, щоб мені не грішити проти тебе» (Пс. 118:10-11).

Невід'ємною частиною та навіть ознакою того, що християнин зайнятий пошуками Бога, є те, що він дбає про все, безпосередньо пов'язане із Ним та Його Царством. «Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правниці» (Кол. 3:1).

Апостол Павло в листі до филип'ян висловлює надію, що до них буде посланий недовзі Тимофій. Саме на ньому зупинився вибір апостола, бо «усі шукають свого, а не Христового Ісусового» (2:21). Тимофій був одним із тих, які служіння Євангелія ставили понад усім іншим. Він шукав того, у чому був зацікавлений Сам Бог, а значить, постійно шукав Його. Тому апостол і писав про нього: «... я одновірця не маю ні одного, щоб щиріше подбав він про вас» (2:20).

Людство захоплене постійними

пошуками грошей, влади, слави, комфорту, задоволень, розкошів та визнання. Проте Бог не хоче, щоб віруючі уподібнювались до світу: «І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіться. Бо всього цього й люди світу шукають, Отець же ваш знає, що того вам потрібно. Шукайте отож Його Царства, а це вам додасться!» (Лк. 12:29-31). Апостол Павло міг сказати про себе: «Не шукаємо ми слави в людей, ані в вас, ані в інших...» (1 Сол. 2:6).

А той, чиє життя було немислимим без відчуття присутності Бога, — Давид — виливав Йому свою душу: «За Тебе промовило серце моє: «Шукайте Мого лиця!», тому, Господи, буду шукати обличчя Твого» (Пс. 26:8). І ще він сказав: «Боже Ти Бог мій, я шукаю від ранку Тебе, душа моя прагне до Тебе...» (Пс. 62:2).

Сина Людського шукали багато Його сучасників. «Коли ж настав день, Він вийшов, і подався до самотнього місця. А люди шукали Його. І прийшовши до Нього, Його затримували, щоб від них не відходив» (Лк. 4:42). Проте мотиви пошуків були різними: одні шукали Його як Того, Хто дає життя («Коли ж сонце заходило, то всі, хто мав яких хворих на різні недуги, до Нього приводили їх. Він же клав свої руки на кожного з них, та їх

оздоровляв. Із багатьох же виходили й демони...» (Лк. 4:40-41), інші — щоб позбавити Його Самого життя («знову шукали вони, щоб схопити Його, але вийшов із рук їхніх Він» (Ів. 10:39). Були такі, що шукали, аби навчитися від Нього, інші — щоб докорити та звинуватити Його за науку... Його особистість не залишала байдужим нікого.

Ісус Христос бачив всі мотиви: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились» (Ів. 6:26). Ісус ні від кого не ховався. Навіть перед лицем ворогів Він «виходить та й каже до них: «Кого ви шукаєте?». Йому відповіли: «Ісуса Назарянина». Він говорив до них: «Це Я!» (Ів. 18:4-5).

«... Той, хто до Бога приходив, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, він дає нагороду» (Євр. 11:6). А це зобов'язує бути в безперервному пошуку Бога...

Наше суспільство переживає один із найскладніших періодів в історії українського народу. Коли, як не тепер, час особливих пошуків Бога та Його лиця? Хто, як не християни, які одного разу зустрілися з Ним, повинні наполегливо це робити? В історії ізраїльського народу кульмінацією особливих пошуків Бога в складних обставинах було визволення з рабства та перемога над ворогами. Особливу впевненість вселяють слова: «Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його!» (Плач 3:25).

Ігор Крошук.

ДОКАЗИ ПОРОЖНЬОЇ ГРОБНИЦІ

«Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись! Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1 Кор. 15:17-19).

Павло не просто говорить, що якщо немає неба, то християнське життя марне. Він каже, що якщо немає воскресіння мертвих, то християнська надія є ілюзією і нас треба жаліти за те, що ми віримо в Христа.

Десять у глибині душі ми прагнемо воскреслого життя на землі, а не безтілесного існування в духовному світі. І прагнемо цього саме тому, що Бог має намір воскресити нас до нового життя на новій землі. Саме Бог створив нас так, щоб ми бажали того, для чого створені. Це Він «поклав вічність у серцях людських» (Еккл. 3:11). Це Він створив нас, щоб ми жили на землі й бажали такого життя.

Павло пише: «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17). Це передбачає радикальну зміну, але хоча ми стаємо новими людьми, ми все ще залишаємося людьми. Коли я у старших класах навернувся до Бога, то став новою людиною, але залишився тим самим, ким був. Мама бачила багато змін, але все одно впізнавала мене. Вона казала: «Доброго ранку, Ренді», а не: «Хто ти?». Мій пес ніколи не гарчав на мене, бо знав, хто я такий.

Той самий Ренді (який зараз дуже змінився) зазнає ще однієї зміни після смерті.

І ще однієї зміни після воскресіння. Але при всі зміни я залишатимусь тим, ким я був і ким є. Я зможу сказати разом з Йовом: «... цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі» (Йов 19:26-27).

Навернення передбачає трансформацію старого, а не його знищення. Попри радикальні зміни, які відбуваються через спасіння, смерть і воскресіння, ми залишаємося унікальними істотами, яких створив Бог. Ми маємо ту саму історію, зовнішність, пам'ять, інтереси та навички. Це принцип викупної безперервності. Бог не збирається відкидати Своє первісне творіння і починати все спочатку. Замість цього Він візьме Своїх занепалих, зіпсованих дітей та освіжить і оновить нас до первісного задуму.

«Мусить бо тілне оце зодягнутись в нетління, а смертне оце зодягнутись в безсмертя» (1 Кор. 15:53).

«Потім ми, що живемо й zostалися, будемо схоплені разом із ними на ммарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди

будемо з Господом» (1 Сол. 4:17).

Порожня гробниця є остаточним доказом того, що воскресле тіло Христа було тим самим тілом, яке померло на хресті. Якби воскресіння означало створення раніше неіснуючого тіла, то первісне тіло Христа залишилося б у гробі. Коли Ісус сказав Своїм учням після воскресіння: «Це Я Сам», Він підкреслював, що був тією ж людиною — духом і тілом — яка пішла на хрест (Лк. 24:39). Учні бачили сліди Його розп'яття, — безпомилковий доказ того, що це було те саме тіло.

Ісус сказав: «Зруйнують цей храм, і за три дні Я поставлю його!» (Ів. 2:19). Іван пояснює, що «храм, про який Він говорив, був Його Тілом» (в. 21). Тіло, яке воскресло, — це тіло, яке було зруйноване.

У Вестмінстерському сповіданні, одному з найбільших символів християнської віри, сказано: «Усі мертві воскреснуть у тих самих тілах, що й живі, і ні в яких інших».

Отже, це найголовніша істина про наші воскреслі тіла: це ті самі тіла, які Бог створив для нас, але вони будуть підняті до більшої досконалості, ніж коли-небудь. Звичайно, ми не знаємо про них всього, але ми знаємо дуже багато. Писання не залишає нас у темряві щодо наших воскреслих тіл.

Так само і нова земля залишиться землею, але зміненою землею. Вона буде наведеною і воскреслою, але все ще землею, і її можна буде впізнати як таку.

Ренді Алкорт.

СПРАВЖНЯ ЦЕРКВА — З ЛЮДЬМИ; ЦЕ ТІ, ХТО ТУТ, НА ЗЕМЛІ, БОРЕТЬСЯ ЗА КОЖНЕ ЖИТТЯ

У своєму останньому відеозверненні, президент України Володимир Зеленський віддав належне українським капеланам за їхню непохитну підтримку та захист країни, одночасно висловивши незгоду з закликами до перемир'я, зокрема з недавніми коментарями папи римського.

Президент України Володимир Зеленський, висловив невдоволення коментарями папи римського, які закликали до мирних переговорів, і наголосив на значенні українських капеланів у підтримці духа й моралі воїнів на передовій. «Дякую кожному українському капелану, які — з армією, у силах оборони. Там, на передовій. захищають життя й людяність. Підтримують і молитвою, і розмовою, і справою. Ось що таке церква — вона з людьми. А не за дві з половиною тисячі кілометрів, де там займатись віртуальним посередництвом між тим, хто хоче жити, і тим, хто хоче тебе знищити», — заявив Зеленський.

Нагадаємо, що під час інтерв'ю зі швейцарською телекомпанією RSI папа римський висловив думку, що справжньою мужністю є здатність

до переговорів заради миру і що мир можливий через визнання поразки та переговори.

Зеленський же наголосив на трагедії, яку переживає Україна, де колись білі стіни будинків та церков тепер знищила війна.

«Саме українці, об'єднані під синьо-жовтим прапором, стримують руйнівну силу агресора, захищаючи Європу», — стверджує президент.

Він висловив подяку капеланам, які на передовій підтримують воїнів не лише молитвою, але й конкретними діями.

«Справжня церква — з людьми; це ті, хто тут, на землі, бореться за кожне життя», — додав Зеленський.

Президент також подякував усім, хто допомагає Україні в цей важкий час, підкресливши значення єдиного папи римського висловив думку, що справжньою мужністю є здатність

OP UA.

ІСТИНА ПРО ВОСКРЕСІННЯ

Істина про воскресіння Ісуса Христа передають із покоління в покоління християни різних конфесій і деномінацій. І хоча ці конфесії мають між багато відмінностей, у самому серці свого вчення кожна з них зберігає те сокровенне, найголовніше, без чого християнство перестає бути християнством.

Така коротка фраза «Христос воскрес» — але як багато за нею стоїть. Воскресіння неможливе без смерті. Смерть же неможлива без народження. Людина, названа Христом, народилася, померла і воскресла. І ця подія настільки важлива, що з року в рік християни всього світу сповіщають про неї аж дотепер.

Христос — це не прізвище чоловіка на ім'я Ісус, як може комусь здатися. Це титул людини, прирештя

Якого сповіщали пророки задво до Його народження і Хто був призначений стати Царем і Священником всіх людей, готових прийняти Його панування. Пророки сповіщали не тільки про Його народження, але і про Його смерть за гріхи людей і Його воскресіння. Вони також розповідали, що Христос — це Бог.

Саме ця звістка про Ісуса Христа, що стоїть за фразою «Христос воскрес», об'єднує всіх християн усіх часів. Ще тоді, коли Церква тільки зародилася, коли не було поділів на православних, католиків і протестантів, апостол Павло писав віруючим: «Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, якою й спасаетесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, якщо тільки ви ввірували не наосліп. Бо я передав вам найперш, що й прийняв, що Христос був умер ради наших гріхів за Писаннями, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писаннями, і що з'явився Він Кифі, потім Дванадцятьом. А потім з'явився нараз більше як п'ятистам

браттям, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочили. Потому з'явився Він Якову, опісля усім апостолам. А по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові» (1 Кор. 15:1-8).

Говорячи про Євангелію, через яку ми всі спасаємося, Павло вказує саме на смерть Христа за наші гріхи і на Його воскресіння. І більше того — він наводить докази достовірності обох подій. Доказом смерті є те, що Христос був похований, і кожен, хто брав участь у похованні, був свідком Його смерті. Як доказ воскресіння він наводить явлення живою Христа безлічі людей, включаючи і себе самого.

Христос воскрес!

Для нашого спасіння значення мають не тільки смерть Христа за наші гріхи, але і Його воскресіння. Якби Він тільки помер, але не воскрес, як би ми могли знати, що Він — дійсно Син Божий, Спаситель людей? Багато людей видають себе за когось великого, але в кінцевому підсумку всі вони вмирають. Та Христос, воскреснувши з мертвих,

довів свою перемогу над смертю і те, що Він має владу дати й нам життя нам

Але що, якби, воскреснувши, Христос нікому не з'явився? У нашому сприйнятті це було б рівнозначно тому, що Він і не воскрес зовсім, адже про це ніхто б не дізнався. Але Він воскрес, і з'явившись багатьом людям, тим самим дав їм, а через них і всім нам, знамення, що Він дійсно Той, за кого Себе видавав. Ісус називав це «знаменням пророка Йони».

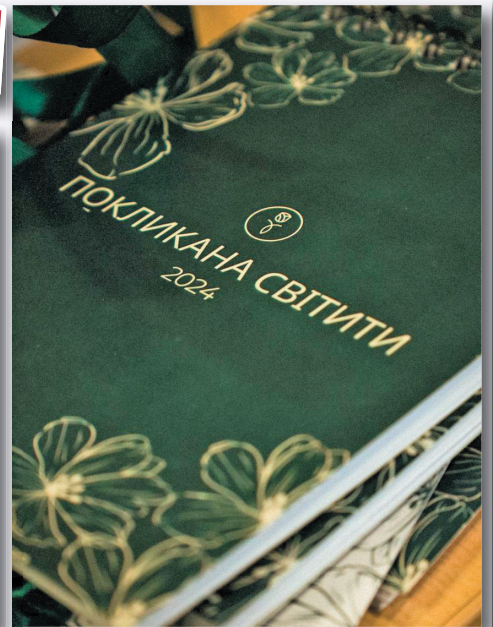
Перебуваючи на землі, Христос обрав деяких людей (апостолів), щоб вони були свідками Його життя, служіння, смерті та воскресіння. І щоб потім вони могли передати це іншим людям як достовірне свідчення про Нього. Від них ця звістка потрапила на сторінки Біблії, поширилася по всьому світу через Церкву і наздогнала нас з вами сьогодні, через 2000 років.

Але, на жаль, сьогодні ми часто можемо бачити відсутність єдності і взаємного визнання між християнами різних конфесій. Ми, учні Христа, таке велике значення надаємо другорядним речам, що навіть не помічаємо, наскільки ми близькі у головному.

Тому якщо у святкові Великодні дні, проходячи повз храм «інших», ви почуєте: «Христос воскрес!», з любов'ю відповідайте: «Воістину воскрес!».

ПОКЛИКАНА СВІТИТИ

1-3 березня у Брюховичах відбулася зустріч лідерів жіночого служіння Української Церкви Християн Віри Євангельської. Лідерки обласних команд та їх заступниці — а це аж 70 учасниць! — зібралися під гаслом «Покликана світити». Цілі зустрічі — дуже важливі для подальшого розвитку ЖС:

- згуртувати жінок у потужну команду зі спільним баченням;
- обмінятися досвідом служіння;
- поділитися планами на 2024 рік.

Розпочала зустріч Людмила Бендус, директорка Департаменту ЖС УЦХВС. На семінарі «Покликана світити» вона розкрила сенс гасла: чому, де і як

світити, щоби змінювалися життя людей. Особливим досвідом стало командотворення, яке провела Марина Голувій. Небанальні завдання допомогли

учасницям ближче пізнати одна одну. А увечері звітували про роботу за попередній рік. Говорили про те, чого вдалося досягти і над чим варто ретельно працювати у 2024 році.

Другого дня на зустріч завітав заступник старшого єпископа УЦХВЕ Віталій Яцюк. У семінарі на тему «Витягнені для служіння» служитель наголосив на важливій думці: кожну з нас Бог витягнув з різних обставин, аби через нас спасати інших людей.

Пізніше лідерки обласних команд звітували про роботу ЖС у регіонах. Стан справ, виклики і темпи розвитку жіночого

служіння у кожній області різні. Але прогрес і Божі чудеса бачимо в усіх кутках України.

Завершився день святковим вечором. Упевнені, усі надовго запам'ятають ці особливі моменти зі щирим спілкуванням, сміхом, сльозами і подарунками.

Останнього дня учасниці доєдналися до Всеукраїнського посту та молитви за Україну. Особливо ревно просили Бога про швидку перемогу у війні.

Поділитися словом приїхав Володимир Якимів, старший пресвітер Львівського обласного об'єднання громад УЦХВС. Зокрема він наголосив на важливості

досліджувати своє серце та шукати Христа. Далі всі взяли участь у спомині смерті Господньої, і то було надзвичайно урочисто й зворушливо.

Повертатися додому після такої спільності було трохи сумно. Та це значить лиш одне: якщо жінки так згуртувалися, зустріч була не даремною.

Дякуємо кожній учасниці за віддане служіння. Ви — яскраве світло Божої любові для жіноцтва України. Дякуємо Богу за мудрість і силу продовжувати нашу справу. Далі — більше!

Ольга Тусик.

НАРОДИВСЯ, ЩОБ ПОМЕРТИ

У давнину жив могутній цар. Зі своїм військом він чинив напади на чужі країни, спалював міста і села, а мешканців забирив у полон. Повість про свої діяння він наказав видовбати на камені. Відчуваючи наближення кінця, він розпорядився збудувати собі гробницю з масивного каменю. Своє тіло заповів забальзамувати і намастити дорожочинними пахощами, аби воно не зітліло.

Однак минув час, і про нього всі забули. Настане день, коли останній камінь його гробниці буде зруйнований, і вітер пустелі замече піском її слід. Так, ніби того царя і не було...

У давнину жив ще один Цар. Він не мав воїнів, не проливав нічиєї крові, не спалював людських домівок. Своє ім'я Він витесував не на камені, але в людських серцях. Він простягав до грішника руку допомоги, Він проводив рукою по ранах хворих і зціляв їх, осявав світлом милосердя злидні убогих і, прибитий до хреста, терпів, страждав і прощав Своїм ворогам.

Він не будував Собі гробниць, як той перший цар, і все ж як у великих містах, так і в маленьких селах ми зустрічаємо будівлі та храми, присвячені Йому. Своїми куполами і шпильми вони простягаються до небес.

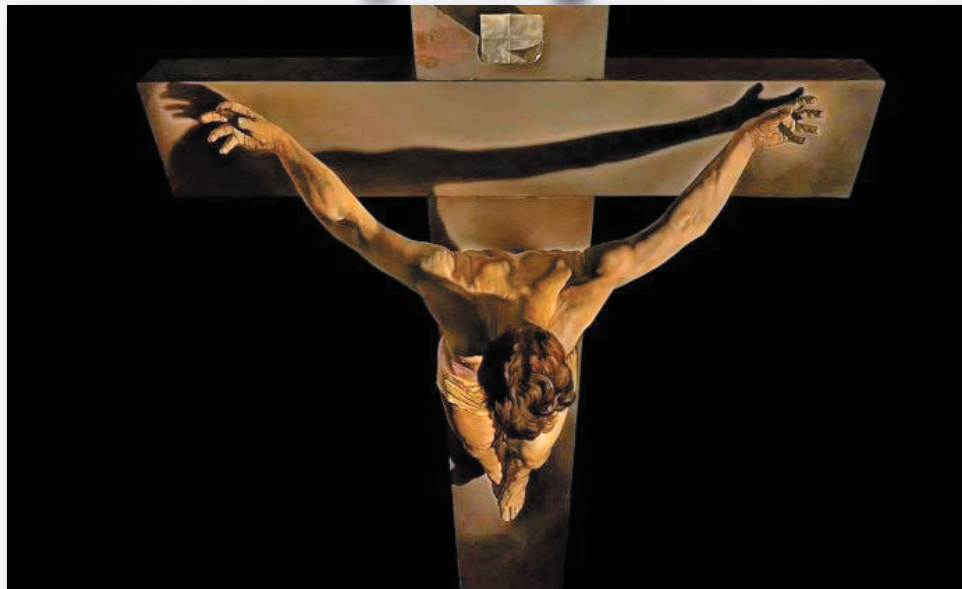
Тисячі років світ урочисто святкує Його народження. Ця дата стала державним святом у багатьох державах світу. Складається враження, що цілий світ став християнським.

Для чого ж народився Христос? Що було причиною і ціллю Його народження в нашому світі? А народився Він з однією-єдиною ціллю: щоб померти! Смерть була єдиною ціллю Його життя, до котрої Він свідомо йшов!

Жити, а не помирати

Коли Іван Хреститель побачив Ісуса, Котрий прямував, щоб хреститися від нього, то він вигукнув: «Ото Агнець Божий!». Усі юдеї добре розуміли, що агнець призначався для смерті як жертва за гріх. Євреї також добре знали, що плата за гріх — смерть. Картина щоденного жертвоприношення свідкувала про те, що Бог не хоче, аби вмирали люди. Він передбачив заступницького агнца, котрий вмирав замість грішника, а грішникові дарувалось прощення і життя. Він звільнявся від заплати за гріх, від смерті.

Гріх ввійшов у наш світ не з волі Божої. Люди-на підкорилась волі сатани, і в цьому полягає гріх.

Гріх призвів до смерті. Але Бог не створив людину для того, щоб вона вмирала, Він створив цю землю для життя. «Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, на проживання на ній Він її вформував. Я Господь, і нема більше іншого Бога!» (Іс. 45:18).

Ось якою була Божя ціль. Тому коли ми приходимо в цей світ, ми радіємо життю. Ось чому ми святкуємо дні народження. Ми не хочемо вмирати. Цю потребу життя вклав в наші серця Сам Творець! Тому нам так хочеться жити! Як би ми почувалися, якби усвідомлювали, що народилися лише для того, щоб вмерти? Як би почувалися батьки, якби знали, що їхнє немовлятко має померти від тяжкої і мученицької смерті? Навряд чи хтось наважиться би тоді народжувати. Для чого? Для смерті?

Людина хоче жити. Але Син Божий був народжений для того, щоб стати Божим Агнцем, іншими словами, померти.

«Господи, такого Тобі хай не буде!»...

В Євангелії читаємо, як Ісус неодноразово ділився зі Своїми учнями думками про Свою смерть. «Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвященників, і книжників, і вбитому бути, і воскреснути третього дня» (Мт. 16:21).

І якою була реакція учнів? «І, набік відвівши Його, Петро став Йому докоряти й казати: Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!» (Мт. 16:22). Учні не хотіли, щоб Ісус постраждав і помер, це не входило в їхні плани. Вони хотіли, щоб їхній Учитель встановив

царство і щоб не було ніякої смерті.

Через якийсь час Ісус знову говорить: «Коли пробували вони в Галілеї, то сказав їм Ісус: Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але третього дня Він воскресне. І тяжко вони зажуряться...» (Мт. 17:22-23).

Вони знову затривожились. Звернімо увагу, що це було ще задовго до Його смерті. І вже перед самим розп'яттям Христос знову говорить про Свою смерть: «Ви знаєте, що через два дні буде Пасха, і Людський Син буде виданий на розп'яття» (Мт. 26:2).

А скільки нагадувань про Його смерть в притчах Ісуса, в інших місцях Писання? Для чого такі часті нагадування про смерть, адже Христос не був самогубцем? Психологи стверджують, що коли людина говорить про смерть, це може призвести її до самогубства. Однак про Христа ми не можемо цього сказати. А значить, Христос прекрасно усвідомлював, для чого прийшов у цей світ: народився, щоб померти!

Спасє не досконале життя, а Його смерть

Чи усвідомлюємо ми це? Можливо, ми іноді думаємо, як колись Петро, ми не хочемо, щоб Христос вмирав за мої гріхи... Але такий підхід неправильний. Суттю всіх язичницьких релігій є те, що людина може сама вдосконалитись. Скільки таких релігій сьогодні проповідують досягнення досконалості своїми зусиллями. На жаль, і християнство якоюсь мірою також стало на цей хибний шлях. Деякі віруючі прагнуть заслужити спасіння своїми заслугами, добрими ділами.

Та Христос прийшов не для того, аби показати

приклад досконалого життя, котрий ми повинні наслідувати. Він прийшов насамперед для того, щоб померти. Його досконале життя не може спасти нас без Його смерті. Нас спасає не досконале життя Христа, а Його смерть!

Уся Біблія сконцентрована на цій ідеї смерті Сина Божого. У Старому Заповіті це особливо ясно видно на прикладі жертвоприношення. Сміслом всіх жертв була смерть Сина Божого, Божого Агнца. Лише в цьому полягало їх значення. Інакше всі жертви ставали безглуздими. Погани також приносили жертви, але вони не мали сенсу. Це були жертви заради жертви. А Богові не потрібні жертви, як думали і думають досі багато людей.

«Нащо Мені многота ваших жертвоприношень — говорить Господь. Наситився Я цілопаленнями баранів і жиром ситих телят, а крові биків та овець і козлів не жадаю!».

Божі наміри для людини

А що ж тоді потрібно Богові? Він хоче дати нам Своєю правдою. «Близька правда Моя: вийде спасіння Мое, а рамена Мої будуть суди видавати народам. Острови будуть мати надію на Мене і сподівання свої покладуть на рамена Моє» (Іс. 51:5).

Пророк Ісаї дуже ясно відкриває Божі наміри для кожної людини. Як зворушливо у 53-му розділі його книги описані страждання і смерть Божого праведника: «Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас! Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овецька перед стрижнями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст...» (Іс. 53:4-7).

Тут відкривається причина і ціль страждань Сина Божого — наші гріхи і беззаконня, наші покарання, наші немочі і хвороби, а ціль — дати нам прощення, зцілення і оправдання. Злочинці отримують милість і життя!

Що це міг зробити Бог для винного людства? Христос народився, щоб померти! Щоб ми мали життя в Ньому! «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Тож будьмо вдячними Йому за це!

Він і сьогодні незмінний Бог, Котрий має силу і владу простити наші провини, звільнити від влади гріха, дати мир і спокій душам нашим, і пропонує життя вічне.

Олег Карпюк.

ПРОВІДНА РОЛЬ ТЕРПІННЯ

Чому терпіння таке важливе? Бо воно залишає ініціативу в руках Божих, а нетерпіння привласнює її. І коли ми вихоплюємо ініціативу з рук Божих і діємо на свій розсуд, Він не відповідає за наслідки таких наших дій.

По суті, терпіння — це питання очікування відповідного часу, це не просто робити правильні речі, але робити правильні речі у відповідний час.

Практично всім успішним служителям Божим довелося вчитися терпінню. Успіх неможливий без терпіння. Щоб успішно служити Богові, ми повинні розвивати терпіння, як це робили великі подвижники в Біблії.

Нетерплячість може коштувати спадку

Його дружина Сара була безплідною, але Бог пообіцяв йому помноження до числа небесних зір. Авраму довелося чекати. Він чекав, аж поки йому не виповнилося сто років, а його дружині — дев'яносто. Та був момент, коли він виявився нетерплячим. Піддавшись наполяганням дружини, він отримав сина від її служниці Агар.

Він намагався допомогти Богові. А це завжди закінчується бідою. І проблеми не забарилися. Результатом цієї спроби стало народження Ізмаїла, прабатька арабських народів на Близькому Сході. Минули чотири тисячі років, проте й досі Ізмаїлові нащадки є головною перешкодою і основною проблемою для входження Ізраїлю в обіцяну

Богом спадщину.

Нетерплячість може коштувати нам спадку. І якщо ви колись відчуєте бажання діяти поспішно, за власною ініціативою, згадайте про Ізмаїла.

Результатом спроби Авраама допомогти Богові стали чотири тисячі років проблем.

Проблема Авраама полягала не в тому, що він не зміг зробити те, що сказав Бог. Він завжди робив те, що казав Бог. Проблеми прийшли, коли він зробив те, що Бог робити не казав. І причиною було саме нетерпіння.

Бог не гає час надаремно, але знає, скільки його знадобиться для досягнення бажаного результату

Мойсей був нащадком Левія і народився в Єгипті, коли Ізраїль перебував у полоні і під гнітом. Згідно з фараоновим указом він ще немовлям мав померти, але у відчайдушній надії його мати поклатила його в маленький кошик з очерету і відпустила вниз водами Нілу. Дочка фараонова знайшла немовля і всиновила. Мойсей виріс при дворі фараона, маючи всі

переваги життя в палаці, здобувши найкращу освіту і навчившись управлінню. І все це було частиною його підготовки до завдання, яке Бог мав для нього. У певному сенсі Господь доручив фараонові піклуватися про Мойсея: «Ось, фараоне, потурбуйся про нього, підготуй, навчи його всьому, що ти знаєш, бо свого часу він стане тим, хто завдасть твоєму народу найбільшої поразки, яку ви коли-небудь зазнавали у своїй історії».

У віці сорока років Мойсей усвідомив, що він ізраїльтянин, і пішов подивитися, як живуть його брати-ізраїльтяни. Побачив, як єгиптянин утискує ізраїльтянина, розсердився, що було природно, і вбив єгиптянина. А наступного дня зустрів двох ізраїльтян, які сварилися один з одним, і спробував втрутитися, але один із них сказав йому: «Ти збираєшся убити мене так, як ти учора убив єгиптянина?». Мойсей зрозумів, що його злочин викрито, і йому довелося негайно рятуватися втечею.

Недарма хтось зауважив, що легше помирити єгиптянина та ізраїльтянина, ніж двох ізраїльтян. Коли діти Божі сваряться, їх дуже важко помирити.

Отже, Мойсей втік у мідянський край і провів наступні сорок років, пасучи овець. Бог провів його через сорок років забуття, вигнання і заняття, яке вміло вгамовує пристрасті.

Бог не гає час надаремно, але знає, скільки його потрібно для досягнення бажаного результату. І коли Мойсею минуло 80, і ми давно би вже викреслили його зі списку тих, кого можна вживати, Бог сказав: «Ось тепер ти готовий! Я хочу, щоб ти звільнив Мій народ!».

Нетерпіння коштувало Мойсеєві входу в землю обітовану

Чому вчився Мойсей усе ці сорок років? Можна виразити це одним словом: терпінню. Він став напрочуд терплячою людиною. І йому потрібно було таким бути, якщо згадати все те, через що він пройшов, ведучи ізраїльтян пустелею. Якби в нього не було терпіння, у нього просто не витримало би серце.

Цікаво, що лише один раз за ці сорок років мандрів пустелею Мойсей втратив терпіння. Це сталося в місці під назвою Мерива. Прийшовши туди, ізраїльтяни не знаходили води, почали робити те, що робили завжди — ремствувати. І Господь сказав

Мойсеєві зробити наступне: «Візьми жезло, та збери громаду ти та брат твій Аарон, і скажете до тієї скелі на їхніх очах, і вона дасть свою воду. І виведеш для них воду з тієї скелі, та й напоїш ту громаду та їхню худобу. І взяв Мойсей те жезло з-перед Господнього лиця, як Він наказав був йому. І збрали Мойсей та Аарон громаду перед тією скелею. І сказав він до них: Послухайте ж, неслухняні, чи з цієї скелі ми введемо для вас воду? І підніс Мойсей руку свою, та й ударив ту скелю своїм жезлом два рази, і вийшло багато води! І пила громада та їхня худоба!» (Числ. 20:7-12).

Чому Мойсей ударив скелю? Що змусило його зробити це? Одне просте слово — нетерпіння. Він погарячкував — і втратив привілей особисто ввезти людей в обітовану землю.

«І сказав Господь до Мойсея та до Аарона: За те, що ви не ввірували в Мене, щоб явилася святість Моя на очах Ізраїлевих синів, ви не введете цієї громади до Краю, що Я дав їм».

Нетерпіння коштувало Мойсеєві входу в землю обітовану.

Роки гоніння — це школа терпіння

Будучи ще замолоду помазаним на царство, Давид близько десяти років ховався від переслідувань з боку царя Саула. Двічі він мав можливість убити царя. Його друзі і послідовники казали Давиду: «Ціє Сам Господь дає тобі шанс!» Але він відмовився. Результатом чого було би вбивство Саула? Результатом нетерпіння. Що утримало Давида? Терпіння.

Зрештою, він прийняв царство з Божим благословенням. Він міг би узяти царство іншим шляхом, але без Божого благословення. Сам Давид так коментував подібні речі: «Непохитно надіюсь на Господа [буквально: «я терпляче чекав Господа»], і Він прихилився до мене, і благання моє Він почув» (Пс. 40:1).

Чому він мав навчитися в роки гоніння? Терпляче чекає Господа. Тому Новий Завіт і радить нам: «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Рим. 12:19).

«Давайте місце!» Терпіння залишає за Богом можливість заступитися за нас і, повірте, Він зробить це набагато краще, ніж ми.

СПАЛИТИ МОСТИ

Весь Старий Завіт був підготовкою до приходу Месії. І ось третій розділ Євангелія від Луки нарешті являє нам Героя. Ісус приходить на берег Йордану, щоб прийняти хрещення (Лк. 3:21-28). Йому не потрібно було каятися в гріхах, відвертатися від зла, відновлювати відносини з Богом, як це мали зробити юдеї. Але все ж прийняв усвідомлене рішення відгукнутися на заклик пророка Івана й охреститися. Чому? Ісус знав, що мета його життя — прославити Бога.

Пізніше, перед ув'язненням, Ісус молився: «Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати» (Ів. 17:4). Ісус мав вибір, як діяти. Пізніше Павло назвав Ісуса другим Адамом, бо, як і у першого Адама, у Нього був вибір — бути слухняним Богу чи ні.

«Але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і смерті хресної» (Фил. 2:7-8).

Так і наша головна мета на землі — прославити Бога, зокрема і через послух Йому.

Ми можемо приносити славу Богу у повсякденному житті: через служіння в родині, взаємини з дітьми, поведінку на роботі. Маємо фокусуватися на Бозі, любити Його всім розумом, душею і всією силою своєю, скорившись перед Ним, посвячуючи Йому своє життя.

Назад дороги немає...

Увійшовши у води Йордану, Ісус спалив за собою мости. Він прийшов на місце публічного покаяння юдеїв, щоб прийняти хрещення. Шляху назад уже не було. Хрещення стало символом самозречення, повної зміни життя, смерті вчорашнього дня.

Так пророк Єлисей, коли був покликаний на служіння, спалив плуг — зняряддя своєї праці і на цьому вогнищі приніс волів у жертву Богу. Вибравши Бога, Єлисей спалив за собою мости до минулого життя.

А які мости потрібно спалити вам? Хрещенням Ісус оголосив всьому світу, що Його час настав. Він усвідомлював, що дорога служіння буде коштувати Йому приниження, фізичного і душевного болю, розриву з Богом-Отцем на хресті, тяжкості гріхів усього світу. Під час хрещення на Ісуса зійшов Дух Святий, «і голос з неба почувся, що мовив: Ти Син Мій Улюблений, що Я вполював Тебе!» (Лк. 3:22).

Вибір життєвого шляху

Ідучи Божим шляхом, ми слідуємо кращому для нас — Божому покликанню. Хоч і не завжди так здається — у житті з Богом ми можемо зустрічатися із серйозними випробуваннями, викликами і труднощами.

Але Бог чекає, що ми візьмемо свій хрест і підемо за Ісусом. Тому що послух Богу — це приголомшлива можливість розкрити закладений у нас потенціал. І це єдиний шлях виконати те, до чого Бог нас покликав, — прославити Його на цій землі.

КЛЮЧ ДО ЖИТТЯ У СКРУТНИХ ОБСТАВИНАХ

Війна й обставини випробовують нас. Ми накопичуємо негативні емоції та втому. Як пройти через ці важкі часи? Чи можна зараз не просто виживати, але й жити і навіть радіти? Попри обставини.

Наші обставини не можна назвати легкими, навіть якщо ми не живемо поруч із зоною бойових дій. Але ключ до життя — не в обставинах, а в нашій реакції на них.

Ніхто не застрахований від важких часів. Та саме такі часи можуть змусити наблизитися до Бога і більше покладатися на ведення Святого Духа. Християнське життя має бути вищим за обставини. Якщо обставини знайдуть нас у Бозі, ми знайдемо Бога у всіх своїх обставинах.

У Діях апостолів читасмо про Степана. Його обрали дияконом, тобто людиною з адміністративними функціями у церкві. Та він не обмежився цим служінням, а, «повний віри та сили, чинив між народом великі знамена та чуда» (Дії 6:8).

Який приклад життя дає нам Степан? По-перше, треба використовувати те, що Бог нам дав, для служіння Йому.

Апостол Петро пише: «Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті. Коли хто говорить, говори, як Божі слова. Коли хто служить, то служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь» (1 Петр. 4:10-11).

Якщо ви християнин, то у вас є щонайменше один духовний дар. Щонайменше... А дари Бог дав нам для того, аби ми служили ними заради збудування Царства Божого, допомагали Його громаді та Його людям. Так і Степан вкладав у служіння ті дари, що мав.

Крім адміністративних талантів, він був наділений дарами зцілення, чудодії, вчителю, євангеліста. І був готовий служити цими дарами, не зберігаючи їх «на чорний день». «А Степан, повний віри та сили, чинив між народом великі знамена та чуда» (Дії 6:8).

Якщо ви хочете жити життям, яке не залежить від обставин, вкладайте свої дари, свій час, служіть іншим людям та Богу.

А ще будьте готові нести Божі істини, які можуть не сподобатися деяким людям. Так проповідь Степана сподобалася не всім — із ним почали сперечатися: «Тому дехто повстав із синагоги, що зветься лібертинська, і кіринеїська, і олександрійська, та з тих, хто походить із Кілікії та з Азії, і зачали сперечатися із Степаном» (Дії 6:9).

Хто ж ці люди і чому вони критикували Степана?

Кірена й Олександрія — це міста, а Кілікія та Азія — регіони, в яких проживало багато юдеїв, відповідно, були і синагоги. Зокрема в Олександрії до 40 відсотків населення становили юдеї. Звідти походить знаменитий переклад Писань (Старого Завіту) грецькою мовою — так звана Септуагінта. А лібертинці — це колишні раби, що отримали свободу.

Тобто це були люди, які, з одного боку, намагалися твердо дотримуватися принципів юдаїзму. Вони вважали своїм півником Закон, центром свого релігійного всесвіту — Єрусалим, а своєю сутністю — обраність.

З іншого боку, вони не могли зрозуміти, як це: поклонятися Богові не в конкретному місці, а в Дусі та істині. Не могли й осягнути суть обраності, вважаючи, що інші народи Божові не потрібні.

І тут Степан прийшов із Благою Звісткою, відкритою для всіх народів, з повідомленням, що обраність стверджується не за національністю, а по вірі. Таке вчення аж ніяк не сподобалося лібертинцям, кіринеїцям та олександрійцям... Юдеїв

сильно вразила правда, яка прозвучала від Степана. Вони вирішили зробити все, аби змусити правду замовкнути, не зупинившись навіть перед відкритою брехнею і лжесвідченням.

Як тоді, так і тепер люди засмучуються, якщо дуже хочуть у щось вірити, а це виявляється несумісним зі Словом Божим. Люди хочуть чути, що з ними все добре, що би вони не робили. А звістка про гріх їх не цікавить. Вони не хочуть чути, що їхня поведінка суперечить Писанню. Але в Біблії написано: «... всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23).

Люди недооцінюють проблему гріха. Вони вважають «черговий» шлюбо нормальною практикою, сексуальні стосунки до шлюбу — необхідністю, а невеличку брехню навіть не помітять. Вони не хочуть чути про свої гріхи, а тому будуть ображатися на правду. Не дивуйтеся, якщо вони будуть протистояти вам.

По-третє, дозвольте світлу Ісуса завжди сяяти через вас. «Коли всі, хто в синедріоні сидів, на нього споглянули, то бачили лице його, як лице ангела!» (Дії 6:15).

Степан був на суді, проти нього свідчили лжесвідки, його готувалися засудити на смерть, але при цьому суддям він нагадував ангела. Наскільки ж сильно у житті Степана відображався Ісус!

Якщо ми — християни, то наше життя має прославляти Ісуса Христа. І головний спосіб — дозволити Його світлу сяяти через нас. А це відбувається, коли ми проводимо достатньо часу в Його присутності. Як це робив Мойсей, що прямому сенсі слова віддзеркалював Божу славу.

Коли Ісус перебуває у центрі нашого життя, люди це помічатимуть. Вони бачитимуть різницю між вами і собою. Особливо у скрутних обставинах.

Подумайте, а що бачать люди, коли дивляться на вас? Коли інші навколо нарікають або бурчать, що робите ви?.. Чи передаєте людям слово надії? Чи бачать вони Ісуса у вашому житті?

«І почав їх навчати, що Синові Людському треба багато страждати, і його відцураються старші, і первосвященники, і книжники, і він буде вбитий, але третього дня він воскресне. І те слово казав він відкрито. А Петро узяв набік його, і йому став перечити. А він обернувся й поглянув на учнів своїх, та й Петру докорив і сказав: Відступись, сатано, від мене, бо думаєш ти не про Боже, а про людське!» (Мр. 8:31-33).

Небезпечна порада

Ця розмова з учнями відбулася на дорозі до Кесарії Пилипової. Ісус спочатку поцікавився, за кого вважають його люди. Учні відповіли: «За Івана Христителя, другі за Іллю, а інші за одного з пророків». І він запитав їх: «А ви за кого Мене маєте?». Петро йому в відповідь каже: «Ти Христос!». Він їм заборонив про це говорити й став оповідати, яким має бути його кінець.

Говорив це відкрито, при всіх. Але Петрові ці слова не сподобалися. Він вирішив виправити ситуацію, тому, відкликавши Ісуса набік, сказав: «Нащо це робити? Хай не буде з тобою цього. Пожаліє себе».

Ісус повернувся до інших учнів, обвів їх поглядом і суворо докорив Петрові, який зовсім недавно впевнено назвав вчителя Месією й отримав схвальні слова від Нього.

«Відступися сатано від мене, бо думаєш ти не про Боже!» — ці слова прозвучали дуже гостро. І далі Ісус, зібравши довкола Себе народ, продовжив цю тему: «Коли хоче хто йти в слід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже» (Мр. 8:34-35).

«Змилосердься над собою. Хай не станеться цього», «Пожаліє себе» — такі слова Петра, звернені до Ісуса, знаходимо в різних Євангеліях. І такі слова часто можемо чути щодо себе.

Що було б, якби Христос прислухався до Петрових слів і пожаліє себе? Проте він не прийняв їх. А ми часто приймаємо. І тоді серце сповнюється жалем до себе.

У чому тут небезпека?

Жаль до себе не сприймає труднощів

Світ боїться проблем і намагається їх уникнути. Люди хочуть жити комфортно, легко, без труднощів. Хочуть, як туристи, дістатися до Божого Царства. Інші хай працюють, а ми собі йдемо помаленьку. І от кінцева зупинка — Вічність. І ми вже з Богом — тиск не піднімався, депресій не було, перевтоми не зазнали. Але подивімося на апостолів, на нашого Господа — і побачимо, що їхній шлях був далеко не таким.

Сатані не сподобалися слова Христа про страждання, тому він проговорив до Ісуса через Петра. Ворог не проти служіння християнина, на спині якого немає хреста. Він не проти активності, де не треба нічим жертвувати — ходи в церкву, будь стабільним номінальним віруючим, сиди на своєму місці. У тебе не буде проблем, поки ти не станеш воювати за діло Боже. І тоді побачиш, що раптом виявиться багато людей, які скажуть: «Для чого це тобі? Ти що, найсвятіший? Заспокойся!»

«Тобі найбільше треба? Та ти мусиш дбати про себе! Від цього серце зупиниться може, ти себе до

ПОЖАЛІЙ СЕБЕ!

Жаль до себе — ознака егоїзму

Жаль до себе — це зазвичай прихований егоїзм. За ним криється самолюбство. Він не має нічого спільного зі справжнім служінням Богові. Погляньте, як описує своє служіння апостол Павло: «Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті...» Чи можемо ми зіставити свої випробування хоча б з одним із названих? Зауважте, скільки разів тут сказано «більше» і «часто». Слуги Христові, чи робимо ми щось більше для Бога, ніж інші люди?!

Чому Павло себе не жалів? Тому що девізом його життя й служіння було: «Я ж з охотою витрачуся й себе витрачу за душі ваші, хоч що більше люблю вас, то менше я люблений» (2 Кор. 12:15). Павло все вважав за сміття «ради переважного пізнання Христа». А на що ми готові витратитися ради інших людей, ради проповіді Євангелії, ради служіння Христові? Зателефонувати комусь і поцікавитися його станом?.. Витратити літр пального й підвезти когось на зібрання?.. На що ти готовий витратитися більше ради Бога? Чи, може, навпаки — ти відводиш іншого вбік і кажеш: «Нащо це тобі? Ти що — хочеш бути найсвятішим? Та заспокойся... Живи, як усі. Пожаліє себе».

Жаль до себе — це людський обман

Христос дорікнув Петрові: «Ти думаєш про те, що людське». І справді, коли щось стосується Божого, наше тіло починає себе жаліти, бо в тілі є пожадливість, яка нас випробує. Кожного ранку, коли ми прокидаємося, починається боротьба пожадливості за тіло. Диявол настільки підібрав ключі до нас, що знає смаки кожного. І кожного чимось вабить. Якщо вам подобаються машини, він підсунувтиме щораз нову інформацію про машини — ціни, моделі, тюнінг. Любите гарний одяг — будете постійно натикатися на відповідну інформацію: мода, кольори, розміри, стилі. І ми вже живемо цим, навіть не помічаючи, як пожадливість керує нами.

Як же мало бути по-Божому? А по-Божому належало Христу постраждати й увійти в славу. І чому ми дивуємося, коли самі проходимо щось подібне? Мабуть, і нам треба пройти через певні труднощі в житті ради того, щоб росло Боже діло. Диявол не проти служіння, в якому нічим не треба жертвувати. Але як тільки ви почнете віддавати свої сили, час, кошти, свої нерви на діло Боже, багато людей почнуть відмовляти вас від цього під прикриттям добрих намірів і жалю до себе. І все нібито й розумно звучить, бо диявол вміє знайти безліч причин для того, щоб ви нічого не робили.

Самопожертва — рушій історії

Недавно я надивав книжку одного служителя, яка називається «Як бути пастором без сліз?». Ця назва відображає суть людського мислення. Нині люди хочуть служити Богові й не свити від напруги, виховувати дітей — і не молитися, молитися Духом і задіювати духовні дари — і не ревнувати, проповідувати — і не жити свято.

Але так не вдається. Служіння Богові, життя

з Богом — це велика праця. І саме чиясь жертва чи самопожертва рухає історію служіння, бо хто не зрікається себе й не бере хреста, не може йти в слід за Христом.

Щоб Чехія дізналася про Євангелію, у центрі Праги мав згоріти Ян Гус. Щоб Китай мав церкву й місію, 21-річний заможний англієць Гадсон Тейлор взяв дружину й двох маленьких дітей і поїхав туди. Там він поховав і дружину, і синів, мова йому давалася дуже важко. Але завдяки цьому нині в Китаї є величезна церква, хоча й у підпіллі, є величезна християнська місія. Цього всього не було б, якби люди, такі, як Тейлор, нічим не жертвували, а жаліли себе й спокійно пили англійський чай о п'ятій щовечора.

Повторюся, історію рухають люди, які себе не жаліють.

Жаль до себе — це спокуса іншого

Ісус каже до Петра: «Відійди від мене. Ти спокуса мені». Виявляється, коли я жалію себе, то показую приклад іншим і спокушую їх до життя без проблем. Це ситуація, коли я жалем до себе зупиняю ревність інших. Я спокушую, показуючи альтернативний варіант — мовляв, можна жити легше.

Але Біблія закликає: «У ревності не лінуйтеся». Тому не вгайаймо ревність у собі, запалюймо одне одного, надихаймо, підбадьорюймо, підставляймо не ногу, а плече, щоб діло Боже рухалося. І коли ти ослабнеш, тебе хтось підтримає. А коли хтось ослабне, ти зможеш стати підтримкою для нього.

Самопожертва — це частина перемоги над світом

Книга Об'явлення, яка описує Церкву з погляду неба, розкриває, як праведники перемогли світ і диявола: «І вони його (диявола) перемогли кров'ю Агнця та словом свого засвідчення...» (Об. 12:11). Ці слова нам добре відомі, але це не кінець цитати. А продовжується вона так: «... і не полюбили життя свого навіть до смерті!».

Кров Христа — це потужна сила, проповідь Євангелія — це найсильніша зброя. Але щоб кров Христа через слово засвідчення мала вплив на світ, має бути хтось, хто своєї душі не полюбить і донесе до людей звістку про кров Агнця. Диявол боїться людей, які готові жертвувати ради Христа аж до смерті. Їх не можна нічим звабити, бо вони не люблять того, що у світі. Вони не жаліють себе. І якщо їх не лякає навіть смерть — вони непереможні.

Ми можемо здобути весь світ, жаліючи себе, але так нічого й не отримати. Ми можемо продовжувати жаліти себе, а грішники тисячами ітимуть до пекла. Але можна жити інакше. Христос каже: «Хто погубить свою душу ради Мене і Євангелія, той її знайде». Процес набуття себе починається із вмирання для всього, що цінне на землі, з відмови від усіх земних принад, які пропонував сатана Христові під час випробування в пустелі.

Отець Небесний не пожалів Свого єдиного Сина. Він віддав його на смерть ради нас. Чого мені може бути шкода для Бога, якщо за мене віддано єдиного Сина? І коли він просить мене сьогодні долучитися до його праці, то чи маю я право відмовити йому?

Світ каже: «Полюби себе!». Ісус каже: «Зречися себе!». Зречися всього, що віддаляє тебе від Господа. Не шкодуй себе, витрачай себе ради Євангелія, бо це єдина трата, яка має значення для вічності. Найцінніші речі в житті — це зовсім не речі. Це справи, які йдуть за нами. І хай Господь допоможе нам витратитися ради Євангелія й бути виконавцями його волі, не жаліючи себе.

Андрій Ходорчук.

ЕФЕКТИВНЕ ПЛАНУВАННЯ

«Дім будується мудрістю і розумом ставиться міцно. А через пізнання кімнати наповнюються усіляким маєтком цінним та приємним. Мудрий сильніший від сильного, а людина розумна від повносилового. Тому то провадь війну мудрими радами, бо спасіння в численності радників» (Прип. 24:3-6).

У Приповідях наголошується, що війну необхідно вести обдумано. Не силою безлічі армій, а продумавши свої дії. Тому що «краща мудрість за силу» (Еккл. 9:16а). А мудрість дає Святий Дух «... і спочине на Нім Дух Господній, дух мудрості й розуму, дух поради і сили, дух пізнання та страху Господнього» (Іс. 11:2).

Щоб мудро планувати, необхідно розуміти кінцеву мету (1 Кор. 9:26). Суть нашого життя — принести плід Богові.

Соломон будував Єрусалимський храм за ретельно продуманим планом. Він зібрав усі необхідні ресурси (скажімо, кедр для дому Божого везли з Лівану). Після цього організував людей: призначив

70 тисяч осіб для перевезення вантажів, 800 тисяч — для видобутку каменю в горах та 3600 — для організації праці. Сам зробив проект будівлі й визначив час для початку будівництва.

Бог відкриває Свою волю через Писання. Скажімо, освячуйтеся в образ Христа, бути Божими чоловіком чи дружиною, добрими батьками, ефективною частиною Тіла Христового й брати участь у житті місцевої церкви, піклуватися про батьків, берегти сексуальну чистоту, мати вдячні серця тощо...

Усе це можна об'єднати у п'ять великих напрямків: поклоніння — прославляти Бога своїм життям; спілкування — бути частиною церкви як Тіла Христового;

зрілість — досягати подоби Христа; служіння — вкладати сили у Божу справу; місія — дозволити Богові спілкуватися зі світом через вас.

Не дайте минулому вкрасити своє майбутнє

Залиште позаду всі образи, турботи, невдачі та вину. Не живіть минулим. Інші ми живемо минулим, тому що воно було дуже гарним, і ми сумуємо за ним.

Або ж минулі дні були дуже поганими, і ми чомусь вирішили, що тепер нема сенсу чекати на щось хороше.

Або ми знаходимо безліч інших відмовок, наприклад, вік, відсутність досвіду тощо.

Не фокусуйтеся на минулому, думайте про майбутнє. Дайте Богові можливість формувати ваші мрії та вживати вас.

Спогади формують те, ким ми є сьогодні. А мрії формують те, ким ми станемо завтра.

ХОДІННЯ З БОГОМ

Пам'ятаєте історію про Давида й Голіафа, коли молодий юнак, майбутній цар Ізраїлю, майже без зброї, вийшов на поєдинок з величезним філістимлянином? Усі ізраїльські воїни сиділи в страху, не наслідуючись прийняти виклик суперника. Коли ж Давид прийшов у стан, почув слова Голіафа й побачив реакцію одноплемінників, то зразу ж наважився на поєдинок. Його зовсім не бентежила відсутність зброї та обладунків. Молодий юнак в пастушому одязі і з працею в руках здавався дивним і в очах побратимів, і в очах суперника. Але саме він приніс у цей день велику перемогу Ізраїлю.

Чи випадково Давид повісив всупереч суспільним стандартам? Очевидно, ні. Коли пізніше у нього двічі була можливість убити Саула, який переслідував його, він не зробив того, що зробив би на його місці кожен. Мало того, протягом історії багато хто влаштував змови з метою повалення царів, але Давид відмовився підняти руку на царя, коли, здавалось би, Сам Бог давав йому таку можливість. Коли ж Саул загинув у битві з філістимлянами, Давид гірко оплакував його.

Поведінка Давида дивувала і в багатьох інших ситуаціях. Наприклад, з якою простою він, цар, танцював при перенесенні ковчега заповіту в Єрусалим.

Чому ж він так часто чинив всупереч очікуванням інших? Відповідь проста:

Давид ходив із Богом, як засвідчив про нього його син Соломон: «Ти зробив був велику милість із рабом твоїм Давидом, батьком моїм, як він ходив перед лицем Твоїм правдою та праведністю, та простою серця з Тобою. І зберіг Ти йому ту велику милість» (1 Цар. 3:6).

Давида не надто турбувало, що про нього думають люди, адже він ходив із щирим серцем перед Богом. І Богові подобалося його серце.

Авраам

Авраама Бог назвав Своїм другом. Напередодні народження Ісака Господь з'явився Авраамові і сказав: «Я Бог Всемогутній! Ходи перед лицем Моїм і будь непорочний! І дам Я Своєю заповіта поміж Мною та поміж тобою, і дуже-дуже

розмножу тебе» (Бут. 17:1-2).

Авраам ходив із Богом, і ходив уже тоді, коли вийшов із Уру Халдейського. Господь бачив це й обрав його, щоб він навчив цьому ходінню своїх нащадків (Бут. 18:19).

Ной

Задовго до Авраама жила інша людина, яка так само добре знала, що значить ходити з Богом. Його життя докорінно

поколіннях. Ной з Богом ходив» (Бут. 6:9).

Енох

Але Ной не був «першопроходцем»: ще Енох (сьомий від Адама) ходив із Богом: «І ходив із Богом Енох; і не стало його, бо забрав його Бог» (Бут. 5:24).

Ми дуже мало знаємо про життя Еноха, але точно відомо, що його земне життя відрізнялось від життя його сучасників тривалістю (він жив значно менше) і закінченням (він не помер, Бог забрав його живим).

Енох, Ной, Авраам, Давид наведені нам як приклад героїв віри в 11-му розділі Послання до євреїв. Їхня віра та їхнє ходіння з Богом були нерозривно пов'язані. Істинна віра обов'язково проявляється в ділах. І не просто в ділах, а в ходінні з Богом, тобто у взаєминах із Творцем.

Цікаво, що Біблія показує також зовсім інших «героїв» віри: «Проте багато навіть начальників увірували в Нього, та через фарисейів не признавались, щоб не відлучили їх від синагоги. Бо вони любили славу людську більше, ніж славу Божу» (Ів. 12:42-43).

Ці люди настільки цінували своє становище в суспільстві, що їхня віра виявилась мертвою і бездіяльною. Вони ходили перед лицем людей, а не перед лицем Бога.

А перед ким сьогодні ходите ви?

ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ВИПУСК СЛУЖИТЕЛІВ УЦХВС ЄВРОПИ В ІНСТИТУТІ КЕРІВНИЦТВА ТА УПРАВЛІННЯ

Поблизу Детмольда, Німеччина, 22-24 лютого 2024 року після завершальної сесії відбувся випускний першого набору служителів УЦХВС Європи, які навчалися на базі Інституту керівництва та управління.

Упродовж двох років понад 50 студентів із 14 країн Європи вивчали принципи ефективного та біблійного лідерського служіння. Досвідом під час навчання ділилися декан Інституту Руді Дюк та викладач Йоганнес Гльєдбрандт.

Студенти вивчали такі предмети, як «Розвиток особистості», «Розвиток організації у християнських спільнотах та церквах», «Комунікація», «Управління процесами змін», «Управління часом та

фінансами», «Управління конфліктами» та «Стратегічне планування».

Під час випускного Руді Дюк спільно з єпископом УЦХВС Європи Юрієм Веремієм вручили студентам сертифікати та звершили молитву благословення. Єпископ подякував дирекції, викладачам, персоналу Інституту керівництва та управління, нагадавши слова із Писання, та вручив пам'ятні подарунки.

«Це навчання було величезним благословенням! Служителі наших церков в Європі мали можливість не лише переймати знання та досвід, а й перебувати у спільності. Тому ми плануємо продовжувати таку практику», — зокрема зазначив Юрій Веремій

На сьогодні на програмі підготовки й оснащення служителів відділу освіти УЦХВСЄ навчаються близько 150 студентів.

uece.org.ua

ХРИСТІЯНИ З ВЕЛИКОБРИТАНІЇ, НІМЕЧЧИНИ, НІДЕРЛАНДІВ ТА США НА ЗНАК ПОШАНИ УМИЛИ НОГИ УКРАЇНСЬКИМ КАПЕЛАНАМ ТА ВОЛОНТЕРАМ

Під час відзначення другої річниці повномасштабного вторгнення християни з Великобританії, Німеччини, Нідерландів та США виявили підтримку Україні, виконуючи давній обряд умивання ніг за прикладом Ісуса Христа.

Денис Гореньков — капелан-інструктор Інавгураційного центру підготовки військових капеланів на факультеті післядипломної освіти Військового інституту Національного університету імені Тараса Шевченка в Києві розповів про особливий спосіб, яким християни з Великобританії, Німеччини, Нідерландів та Сполучених Штатів вирішили висловити підтримку та вдячність українському народу в ці дні.

24 лютого 2024 року представники міжнародного проекту «Місія надії на Дніпрі» зібрали разом українських волонтерів, військових капеланів та церковних служителів. Ця зустріч, яка могла б здатися звичайною, набула особливого значення завдяки діям британського теолога Джошуа Сьорла та його команди. Вони вирішили вшанувати українців з усіх куточків країни, наслідуючи приклад Ісуса Христа, Який умив ноги Своїм учням, як описано в Євангелії від Івана 13:3-5.

Цей акт служіння став символом глибокої вдячності та підтримки.

Людям, звиклим до самопожертви та допомоги іншим, було непросто прийняти таку форму подяки. Вони зіткнулися із втомою, самотністю, апатією, слабкістю, розчаруванням та цинізмом у своїй благодійній діяльності. Однак цей жест, символізований водою та рушниками, став для них джерелом відновлення та надії.

risu.ua

№ 3 (234) Виходить щомісяця
БЕРЕЗЕНЬ 2024 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907,
АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726